

лапат, и гжлат неспирно мушици ситни, безбройни. Насита сякаш те нямат, наяда сякаш не сещат. Що ден е, скитат, подскачат — сѣ дебнат, сѣ се промичат, щом трябва вжв вода се гмурнат, сѣ лапат, сѣ си надничат...

Но нека вечер да стане, звездите да заблещукат, месеца да си изгрее над гори, води и поля... Тогаз да видиш блатото, тогаз да чуеш жабите. Наскачват всички до една, ще стжпнат, нещо вжзседнат, гжрбина лжснат над вода, глави проточват, разпуцат... Бял корем се дует, издува, потрепва гуша самурна — глас ясен екне, запее. Една из друга по-силно, една из друга кресливо гласове смясват, допжлват — песен еднаква подемат.

„Бр-р-р-бр-р-р, ке-ке-ряк — вряк, вряк, вряк...“

Ноти немерни се месят, в музика дивна обржщат. Ечат долове джлбоки, кжнтят скалите отсрещни — далеч се песен разнася. Да слушаш — не се наслушаш, ушите да си запушаш...

* * *

Кипи водата, извира, фжфли поточе, изтича — блатската вода отвлича, в реката да я отнесе... Дремят там негде над блато жабешки яйца зелени, в лигав жабурияк споени. Слжнцето пече, припича — топли водата блатиста, грее яйцата плувнали... И чудо голямо то вжрши — нов живот тамо заражда. Лжснат яйцата, набжбват, па се разджлжат, разпукнат — едно след друго се смичат от жабурияка живинки и из водата повличат. Вжртят опашка лигава попови лжжички неспирно; палагунци черни, безмерни, трепнат из вода блатиста... Ту свиват, ту се издуват, гнилочи тжрсят, поглжщат или червяци задирват...

Че расне паплач порасне — едно се друго преварят. Два крака ще им израснат, след тях ще дойдат други два, опашка чезне губи се и жабчета малки заскачват из дола покрай блатата, из трева между вжрбака, мушици да си задирят. След туй ще раснат пораснат, жаби кресливи ще станат, с другите ще се наредят и песен ще си подхванат:

„Бр-р р-бр-р-р, ке-ке-ряк — вряк-вряк-вряк...“

Илия Добрев